

סוגרים שבוע

מספרים ש...

לפני שאנחנו שופטים אחרים...

עבדתי כמטפלת אצל משפחת סלומון, משפחה נחמדה עד מאוד. אתמול שבה שפרה סלומון מהמכולת ומיד כשכנסה נזכרה כי שכחה לקנות ביצים. היא ביקשה מתמר אחותה שקראה להנאתה לרוץ ולקנות ביצים. "ואם את כבר יוצאת - הביאי גם עוגה עבור האורחים שצריכים להגיע". כעבור מחצית השעה שבה תמר כשבאמתחתה מבחר נאה של עוגיות ותופינים, אך ללא ביצים. "כיצד יכולת לשכוח לקנות ביצים?" תבעה שפרה בכעס.

כשעשינו את דרכנו מחוץ לשדה התעופה ויצאנו מאולם קבלת המזוודות, הלכו צעדי וכבדו. על אף שכולם נחפזו לדרכם, יותר מקומץ אנשים נעץ בנו מבטים. המחזה לא היה מרנין כלל וכלל. פסעתי שם בנחת, נראה כחופשי מכל טרדות העולם, בשעה שאשתי, שהתנהלה לאיטה עם התינוק ועם התיק התפוח, הדפה בנוסף את עגלת המזוודות עם כל המטען שלנו. אני עצמי הייתי מבויש, ולא קשה היה לנחש מה חלף במוחם של הצופים. בין הקהל הממתין, הבחנתי במספר אנשים שנשאו שלטים. עלה בי דחף עז להרים שלט אחד משלי: **בעקבות ניתוח הלב שעברתי הרופא אסר עליי להתאמץ או להרים משאות במשך שישה שבועות.** מתוך "הצד השני של הסיפור"

פותחים שולחן שאלות לדיון משפחתי

* **אומנות** – 'ראו קרא ה' בשם בצלאל... לעשות בכול מלאכת מיושפת" (לה, ל-ג) - האם 'להיות אומן' זה משהו שנולדים איתו או שאפשר לפתח וללמוד אותו עם השנים? האם לאומנים יש נפש מיוחדת ושונה משאר האנשים? במה זה מתבטא? האם לאומנות יש גבולות וקווים אדומים או שהיא צריכה להיות מושתתת על חופש מוחלט? מה המקום שהאומנות תופסת ביהדות? האם אדם דתי יכול להיות אומן חופשי או שבהכרח מוטלות עליו הגבלות הלכתיות שיפגעו ביצירתיות שלו? מהי בעיניך "אומנות יהודית"?

* **מסגרתיות** - ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה ה' את משה בן עשירי" (לט, לב) – המצוות וההלכות הן דבר קבוע ואחיד שמסגרותיו נקבעו כבר לפני דורות רבים. האם אין זה סותר את האינדיבידואליות ואת הביטוי האישי של כל אחד? איך אפשר שכל היהודים יקיימו את אותן המצוות למרות הבדלי האופי והסגנון ביניהם? במה יכולה להתבטא הייחודיות של כל אחד בתוך מערכת מחויבויות זהה?

מתוך הפרשה

תקציר הפרשיות: אחרי שעסקנו בציווי על המשכן, כעת עוסקים **בביצוע:** נדבות ישראל למשכן, בחירת החכמים שיעשו אותו (בצלאל, אהליאב ועוד), עשיית המשכן וכליו, עשיית בגדי הקודש ולבסוף - הקמת המשכן. **פרשת פרה** – השבת קוראים את השלישית מבין ארבע הפרשיות המיוחדות בחודש אדר, העוסקת בהיטהרות מטומאה בעזרת אפר פרה אדומה.

מתנה ושמה שבת

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם...

ששת ימים תעשה מלאכה

וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון לה"

יש דברים בעולם שאם לא היו קיימים בעולם, היינו חייבים להמציא אותם. **שבת**, למשל.

היו אומנם תקופות קצרות בהיסטוריה שאנשים חשבו שאפשר בלי שבת. היו אפילו כאלו שהאשימו את היהודים על כך ש"מבזבזים שביעית מהחיים בבטלה".

כיום אין עוד דבר כזה. בכל החברות ובכל העמים בעולם הבינו עד כמה האדם זקוק ליום כזה. כמו אוויר לנשימה. ואם המשפט הזה היה נכון גם לפני כמה מאות שנים, בעידן המודרני הוא נכון עוד יותר. מירוץ החיים סוחף אותך מדבר לדבר, ולפני שהספקת לנשום אתה מגלה שעבר עד יום, ולא היה לך אפילו רגע אחד לעצמך.

למרבה המזל בסוף כל שישה ימים, תרצה או לא, תהיה עצירה. פסק זמן. להירגע, לחשוב, לבדוק את עצמנו. להתכוון מחדש. כשעושים שבת כמו שצריך - ששת הימים שלאחריה ייראו אחרת לגמרי.

השבת גם מגלה לנו משהו חשוב על עצמנו. אפילו המכורים הכבדים ביותר יגלו פתאום שאפשר להסתדר עשרים וארבע שעות בלי להיות מחובר בווריד לסלולארי, פייסבוק, ווצאפ, טלוויזיה, מכונית, סיגריות (מחק את המיותר).

זה גילוי מדהים ומשחרר מאין כמותו!

אומנם, כל זה הוא רק הקומה הראשונה. שבת פְּיוֹם מנוחה לגוף ולנפש. על גבי זה צריך לבנות את הקומה השנייה. ליצוק ליום הזה תוכן רוחני עמוק יותר. לנצל אותו כזמן להתמלאות רוחנית, הטענת המצברים, לימוד תורה, תפילה. יום כזה יכול לעזור לאדם לעשות סדר בעולם הפנימי שלו. לברר ולחזק את עולם הערכים ואת סדרי העדיפויות שלו. לצאת לשבוע חדש כשהוא אדם אחר, ולהמשיך להתגעגע בכל יום, לשבת הבאה...